

hvori de ere indkvarterede. Naar man nu maaste vilde spørge: Men er der ved den Maade, hvorpaa dette Punktum af Paragrafen er affattet, foretaget nogen som helst Forandring med Hensyn til den Maade, hvorpaa den nugældende Bestemmelse er affattet? saa vilde jeg dertil svare: Nei, der er ikke, og saa vilde de Herrer naturligtvis komme til det, som Flertallet siger: Hvorfor saa komme med Forandring? Jo, Forandringen er begrundet deri, at der i selve Paragrafen i de to næste Stykker er indført Bestemmelser, der gjøre det nødvendigt at faae det klart og tydeligt frem, paa hvad Maade første Punktum skal forstås. Det hedder nemlig, at „i Krigsskibene medfører den, at der ikke maa gives den Arresterede Landgangstilladelse, og at han ikke hørdres til Tjeneste udenfor Skibet“. For Krigsskibenes Vedkommende anser jeg isørigt en Del af denne Bemærkning for at være overflødig; thi Krigsskibene kunne jo kun betragtes som en Art Kaferner, og er Kvarterarrestens Karakter den, at den Arresterede ikke maa forlade Bygningen, er Krigsskibet for saa vidt for ham en Art svømmende Kaferne; men der tilføies: „Paa Søbatterierne kan ligeledes Regtelsen af Landlov benyttes som Kvarterarrest“. Nu vil jeg spørge, om dette ikke vil kunne føre til, at man paa Søforterne igjennem Fortolkning af denne Bestemmelse, der er ny, vil komme til at sige: Ja, Kvarterarrest vil paa Søbatterierne for Officerer kunne idømmes i Form af Regtelse af Landlov. For at undgaa dette har jeg stillet Ændringsforslaget under Nr. 5, som jeg tillader mig at anbefale. Naar man tror, at det Udtryk, der er brugt i Slutningen af Ændringsforslaget, nemlig „Kvarteronraade“, skulde give Anledning til forskellige Fortolkninger, og at det navnlig under Forhold, hvor en Afdeling var indkvarteret i en Landsby, og hvor der var idømt en Mand Kvarterarrest, skulde kunne fortolkes saaledes, at han havde Arrest i Landsbyen og ikke i Bygningen, saa synes jeg, det ligger nær at tage en Parallel fra Fredsforhold. Har en Mand Kvarterarrest i en Garnison og er indkvarteret i en Bygning, saa er hans Kvarterarrest knyttet til den Bygning, hvori han er indkvarteret, og det Samme maa gjælde, naar en Afdeling er indkvarteret i en Landsby. Hvad angaar Ændringsforslaget under Nr. 9 til § 25, da er Hensigten dermed ikke den at skabe nogen væsentlig Forandring, idet det er min Overbevisning, at naar der i Paragrafen staar, at man i tvivlsomme Tilfælde skal spørge Lægen, saa vilde man naturligt være henvist til at spørge Lægen om, hvorvidt Straf af Fængsel paa Bånd og Brød var anvendelig paa en Mand, der har naaet 60 Aars Alderen, og dersom Lægen mener, at der ikke er Noget til Hinder for, at han kan affone Straffen, veed jeg ikke, hvorfor man skulde omsætte denne Straf i mørk Arrest paa indskrænket Kost. Det er det ene Hensyn, som har bevæget mig til at

stille Forslaget; men ved Siden deraf har jeg haft et andet, som er tilbøielig af diskret Natur. Jeg kan nemlig ikke anse det for ønskeligt, at der her i Paragrafen omtales Forhold, som væsentlig kun kunne bringes til Anvendelse paa Officerer a General- og Oberstklassen, idet nemlig efter den bestaaende Aldersorden kun Generaler og Oberster ville kunne opnaa 60 Aars Alderen. (Naar Flaadens Gaandværkere.) Det ærede Medlem nævner Flaadens Gaandværkere, men de kunne virkelig meget godt gaa ind under den Bestemmelse, jeg nævnte, at Lægen giver en Kjendelse om, hvorvidt Vedkommende kunne taale Fængsel paa Bånd og Brød, og hvis de kunne taale det, komme de paa Bånd og Brød i Stedet for i mørk Arrest. Jeg maa derfor meget ønske, at det ærede Thing vil vedtage dette Ændringsforslag.

Min ærede Rado reserverede, da han nylig havde Ordet, Muligheden af, at jeg, der havde sluttet mig til ham med Hensyn til at stille Ændringsforslaget under Mindretallet Nr. 3, af en anden Grund end han var kommen til at stille det, og at jeg mulig deraf kunde finde Anledning til at udtale mig. Jeg benytter mig deraf, og der er efter min Formening saa meget mere Anledning for mig til særlig at udtale mig, som jeg ved 1ste Behandling udtalte mig meget udførligt, og det maaste ved en flygtig Betragtning kunde se ud, som om jeg nu havde forladt det Standpunkt, hvorpaa jeg den Gang stod. Det er imidlertid aldeles ikke Tilfældet, og jeg skal gjerne gjøre Rede for, hvorledes jeg som Medforslagsstiller er kommen til det Forslag, der er stillet af Mindretallet under Nr. 3. Der er neppe Noget, som mere end jeg kan ønske, at vi komme til en Reform af vor militære Straffelov, og hvor gjerne jeg end faae, det var muligt, at man som Grundlag for Straffeloven havde en Hærorbning, saa anser jeg dog den bestaaende Retsstilstand lige overfor den militære Straffelov for at være af en saadan Natur, at hver Dag, der gaar hen, inden vi faae en Reform deri, er en Feil. Jo hurtigere vi kunne komme til en Reform, desto bedre, thi jeg kan ikke anse det forsparligh, at vi endnu fastholde Pryglestraf eller Krumslutningsstraf. Hvad Pryglestraffen angaar, da mener jeg, at, skulle vi arbejde paa Noget i Hæren, saa gjælder det om at udvikle Vresfølelsen. Nu kan jeg vel tænke mig, at man kan banke Vresfølelsen ud af en Mand, men jeg har aldrig kunnet forstaa, at man kunde banke den ind i en Mand, og derfor har jeg altid været en Modstander af Pryglestraf. Hvad Krumslutningen angaar, saa udtalte min ærede Rado, at naar han skulde stille en kortvarig Straf op og havde frit Valg, saa vilde han foretrække Krumslutning i Stedet for staaende Arrest; men jeg for mit Vedkommende maa bestemt erklære, at jeg aldrig vilde være med til at stille Ændringsforslag om Krumslutningsstraf, thi jeg anser den for at være ned-